

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 731/2016
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Маријановић, адвокат из ..., против тужене Регионалне привредне коморе Лесковац, чији је пуномоћник Верољуб Гудељевић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.1720/2015 од 17.11.2015. године, у седници одржаној 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.1720/15 од 17.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 бр.427/14 од 16.04.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за април, август, септембар и децембар месец 2012. године, исплати појединачно означене новчане износе са припадајућом законском затезном каматом почев од доспелости сваког тог новчаног износа па до коначне исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 39.717,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.1720/15 од 17.11.2015. године, наведена првостепена пресуда је преиначена тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде исплати конкретно означене новчане износе и то 9.650,00 динара за април месец 2012. године, 6.431,01 динара за август месец 2012. године, 24.620,14 динара за септембар месец 2012. године и 22.650,00 динара за децембар месец 2012. године са законском затезном каматом почев од последњег датума наредног месеца као дана доспелости сваког од тих износа до коначне исплате, док је вишак тужбеног захтева за камату одбијен као неоснован. Тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 86.398,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14) Врховни касциони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није основан ревизијски навод да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 383. став 4. у вези члана 374. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају није реч о тој процесној ситуацији.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код тужене у радном односу на неодређено време и обавља послове стручног сарадника за ... у ..., на основу уговора о раду закљученог 30.06.2011. године. Тачком 7. овог уговора о раду утврђена је зарада запосленог у складу са законом и општим актима коморе у висини коефицијента сложености и вредности посла од 5,341 за послове које тужилац обавља на коју основицу се додаје проценат увећања зараде по основу минулог рада. Истом уговорном одредбом је утврђено да се висина месечне зараде у новчаном износу утврђује према наведеном коефицијенту сложености посла, према финансијском стању економски расположивим могућностима послодавца, иста је променљива зависно од наведених услова, при чему не може бити мања од минималне зараде. Појединачним колективним уговором тужене исплата зараде је регулисана у члановима 84. до 91. У спорном периоду, зарада код тужене је обрачунавана и исплаћивана према цени рада и вредности бода из појединачних одлука председника коморе (за одређене месеце). На основу налаза и мишљења судског вештака утврђено је да постоји разлика у заради тужиоца између оне обрачунате на основу ПКУ тужене и зараде која му је исплаћена на основу одлука председника коморе, односно да су му исплаћене зараде у мањим износима у утврђеној висини за четири конкретна месеца 2012. године: април, август, септембар и децембар месец, која представља висину опредељеног тужбеног захтева. Такође је утврђено да је тужена у 2012. години остварила добит од 3.172.000,00 динара, док је у претходној години остварила добит од 453.000,00 динара; тако да у 2012. години није дошло до поремећаја у пословању тужене које је утицало на њено финансијско стање и економски расположиве могућности, већ је напротив изузетно успешно пословала са скоро осмостоструким добитком у односу на добит у 2011. години.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца са образложењем да је уговором о раду зарада тужиоца утврђена као променљива и варијабилна категорија која зависи од економских могућности тужене. Како је зарада тужиоцу утврђена и исплаћена на начин регулисан уговором о раду, то му не припада тражена зарада у већем износу, на начин прописан ПКУ тужене.

Правилно је другостепени суд и по налажењу овога суда заузео правно становиште да тужиоцу припада тражена разлика зараде јер се у одлукама председника коморе на основу којих је тужиоцу умањена зарада, тужена није позивала на то да он евентуално није извршио послове из плана, а није доносила посебна решења на основу норматива и мерила за утврђивање његових резултата рада у смислу члана 90. ПКУ. Наиме, Појединачним колективним уговором тужене и то члановима 84. до 91. регулисан је начин обрачуна зараде запослених. У члану 85. став 1. истог одређено је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду, утврђује на основу цене рада посла који обавља запослени, радног учинка и дужине времена проведеног на раду. Цена рада запосленог утврђује се множењем цене рада за најједноставнији рад и коефицијента посла које запослени обавља, а коефицијент садржи све елементе који утичу на цену рада и то: сложеност посла, одговорност у раду, услове рада и стручну спрему (члан 86). Једини члан ПКУ тужене који предвиђа могућност умањења зараде запосленог је члан 90. и истим је одређено да се резултати рада запосленог утврђују на основу конкретно назначених норматива и мерила за утврђивање резултата рада, о чему се запосленом доноси посебно решење.

Осим тога, тачком 7. Уговора о раду тужиоца, висина његове месечне зараде је дефинисана као променљива и варијабилна категорија која зависи од коефицијента сложености посла, финансијског стања и економских могућности послодавца, при чему не може бити мања од минималне зараде; што значи да је овом одредбом уговора о раду на другачији начин регулисан начин утврђивања висине зараде. Међутим, овако формулисан члан уговора о раду упућује на закључак да се мора водити рачуна о финансијском стању и економски расположивим могућностима тужене, која је напротив у 2012. години пословала успешно са вишеструком добити у односу на добит у 2011. години. Поред тога, цена рада запосленог не може се регулисати одлукама председника коморе које не представљају општи акт послодавца, због чега тужиоцу припада разлика зараде до оне обрачунате према ПКУ тужене; као што је то правилно закључио другостепени суд.

Нису основани ревизијски наводи тужене којима напада примену материјалног права у другостепеној пресуди, истичући да је другостепени суд пропустио да цени правни значај одлука председника коморе о промени вредности бода за појединачне месеце (на основу којих је тужиоцу исплаћивана умањена зарада) и да је председник коморе на то овлашћен у смислу члана 17. Закона о привредним коморама. Ово из разлога, што цитирана одредба регулише питање одговорности председника коморе у руковођењу и представљању, што је без значаја за овакав спор из радног односа, који се тиче исплате разлике зараде која је регулисана општим актом послодавца. Питање међусобног односа закона, општих аката и уговора о раду као појединачног акта регулисано је чланом 8. Закона о раду, на основу којег произлази да се запосленом не могу дати мања права од оних признатих општим актом послодавца, у конкретном случају ПКУ тужене којим је регулисано питање утврђивања висине зараде запосленог. Зато је правилно

становиште другостепеног суда изражено у побијаној пресуди којим је запосленом дато право на зараду утврђену у висини према општем акту тужене.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу чл.153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић